

DE GODEN LEUNEN uit hun machine en zwaaien vanuit de lucht naar ons.

Via een luidspreker wordt geroepen: ‘LEG ONMIDDELIJK JULLIE WAPENS NEER!’

De Eilanders is bevolen het lab te verdedigen. Ze heffen hun geweren en schieten, waardoor er kleine putjes ontstaan op de grijze huid van het beest, rondom de vette zwarte letters van het woord *MARINE*.

De soldaten trekken snel hun hoofden weer naar binnen en de snuit van een machinegeweer zwiept in onze richting en spuugt kogels uit. Het joch dat het dichtst bij Donna en mij staat, verandert van een persoon in een chaos van bloed en vlees.

De rest van de Eilanders sprint naar de veiligheid van het lab. Een aantal van hen worden kapot geschoten als de heli nogmaals het vuur opent. Donna en Brainbox en Peter en Theo en Captain en ik liggen inmiddels languit plat op de grond, hulpeloos, alsof we een vulkaan aanbidden.

Later worden we via de buik van de helikopter uitgespuugd vlak nadat die op het enorme, rechthoekige dek is geland boven op het vliegdekschip, dat zo hoog is als een flatgebouw. Massa’s mariniers, gekleed in felgekleurde overalls, zwermen overal om ons heen. Terwijl onze bewakers ons allemaal in een andere richting meenemen, gaan woorden verloren in het lawaai van de rotores en de motoren van de straalvliegtuigen die overal paraat staan. Ik krijg nauwelijks de kans om Donna aan te kijken voor we snel van het dek worden geleid, het metalen labyrint van het schip in.

Ik schreeuw haar naam, maar het geluid is niet te horen.

Ik word wakker van het gonzen en de zwakke verlichting van het fluorescerende paneel. Er is geen klok in mijn cel en ook geen raam met zicht op de buitenwereld, dus ik weet niet of het nu dag of nacht is. Af en toe hoor ik door de wand heen het geroffel van laarzen of het geloei van een claxon, maar als er een bepaalde routine is, dan heb ik die nog niet opgepikt. In deze zoemende metalen doos ben ik mijn circadiaans ritme kwijtgeraakt en ik zweef door de tijd als een schip met geknakte masten, terwijl er nergens land in zicht is. Herinneringen spoken door mijn hoofd, mijn geest is in de war en logisch nadenken is onmogelijk.

Beelden in mijn hoofd. Daar is Washington Square, een groene postzegel (ken je die nog?) in de grijze printplaat die Manhattan is. In mijn gedachten een onveranderd panoramisch overzicht. Maar als ik inzoom, op het plusje klik van mijn mentale Google Maps, dan verschijnen er onregelmatigheden als vlekken op het gelaat van de stad. Er is een vuilnisbrand. Er ligt een stapel lijken. Auto's die van hun routes zijn gedwongen en die zijn achtergelaten; het ziet eruit alsof een gigantisch driejarig kind ermee heeft gespeeld. (Was dat nou God? Een reusachtige kleuter? Of had hij de aarde aan het kind van een vriend gegeven, een verwende, kleine wereldbouwer, om daarna vanwege dringende zaken naar een andere melkweg te vertrekken?)

Beneden op straat, achter de geïmproviseerde muren die het plein omringen, is de stam bezig met de dagelijkse beslommeringen zoals het zoeken naar eten en benzine, en ze vragen zich misschien af wat er met mij en mijn kleine gezelschap is gebeurd. En ze zullen sterven.

Op een soort amfibisch laadplatform word ik afgespoten met een groenige vloeistof die schuimt en bubbelt en zich rond de afvoerputjes verzamelt. Daarna brengen twee mariniers, helemaal in beschermende pakken gehuld, me naar een douche; ze zetten grote ogen op uit angst voor de Ziekte. Ik ben drijfnat en krijg boeien om, terwijl ik een soort medicijn krijg en er bloed bij me wordt afgenomen.

Een week in quarantaine en dan word ik in de scheepsgevangenis gezet.

Ik bestudeer opnieuw mijn onderkomen. Een metalen hok dat olieachtig grijs is geschilderd. In één hoek staan een toilet en een wastafel van geborsteld staal met daartegenover een smalle kooi om te slapen. In de stevige metalen deur zit een ingebouwd ‘raam’ van plexiglas dat van buitenaf is afgeplakt.

Het is als dat boek van Beckett, maar dan erger. Er schijnt hier geen zonlicht op het niets nieuws.

Ik kan niet naar buiten kijken, maar ik ben er vrij zeker van dat zij wel naar binnen kunnen kijken, aangezien ze het licht aan houden en zo mijn slaap verstoren. Ze houden me in de gaten en luisteren ongetwijfeld ook mee. Ik kijk om me heen, op zoek naar die minuscule cameraatjes, zo groot als het oog van een insect.

En dan, de klap van een metalen wapenstok op de deur, het bevel ‘Weg bij de deur!’ en dan glipt mijn verhoorder naar binnen. Hij tilt een klapstoel over de drempel. Hij draagt niet langer zo’n beschermend pak. De anderen ook niet. Ze zijn er zo te zien van overtuigd dat hun geneesmiddel net zo goed werkt als dat van ons.

‘Nog meer?’ vraag ik.

‘Nog maar een paar vragen,’ zegt hij.

Dat zegt hij altijd. Is er iets wat ik weet zonder dat ik het weet? De stem die altijd in mijn hoofd klinkt, soms als die van een vervelend jonger broertje en soms als die van een strenge ouder, en soms als die van iemand die ik als ‘ik’ beschouw, zegt een soort deuntje op, met de insinuerende logica van een onzinrijmpje voor kinderen: *Er zijn bekende gegevens. Dat zijn dingen waarvan we weten dat we ze weten. Er zijn bekende onbekende gegevens. Met andere woorden, er zijn dingen waarvan we weten dat we ze niet weten. Maar er zijn ook onbekende onbekende gegevens. Er zijn dingen waarvan we niet weten dat we ze niet weten.*

‘Wat bedoel je daarmee?’ vraagt de verhoorder.

Ik had niet door dat ik dat hardop had gezegd. ‘Waarom zijn we nog niet aan land gegaan? Je weet toch wel dat er daar mensen sterven, hè?’

Hij geeft daar geen antwoord op.

Maar tijdens de quarantaine had een van mijn bewakers me verteld dat ervoor wordt gezorgd dat de *Ronald Reagan* net buiten het zicht van het eiland blijft.

‘Raakt de brandstof dan niet op?’ Tot mijn verrassing antwoordt hij hier wel op.

‘Dit schip loopt op nucleaire energie,’ zegt hij. ‘We kunnen per keer tot wel twintig jaar lang op zee blijven.’ Hij glimlacht.

Ik besef dat hij praat vanwege zijn trots op het schip. Misschien is dit, nu Amerika is verdwenen, zijn enige thuis. Ik probeer nog een vraag. ‘Zijn wij de enigen die over zijn? Zijn jullie de enige volwassenen die de Ziekte niet hebben?’ Ik vermoed dat het vliegdekschip een soort kleine drijvende stadstaat is op een zee van dood. Of misschien zijn er andere schepen op zee, een door water gevormde quarantaine-zone die ze tegen de Ziekte heeft beschermd. Want hoe hebben deze volwassenen het anders overleefd? De Ziekte decimeert alles.

Nee, zegt de leraar in mijn hoofd, wat het doet is erger dan decimeren. Het woord ‘decimeren’ verwijst oorspronkelijk naar het Romeinse gebruik om legioenen te straffen. Er werd op willekeurige wijze uit elke tien soldaten een soldaat gekozen van het legioen dat in opstand was gekomen en die mannen werden dan ter dood gebracht. Discipline door angst.

Wat de Ziekte deed was nog erger. Al die kleine kinderen, alle volwassenen... weg. De Ziekte respecteert, net als een adverteerder, de tienerdemografie.

‘Ik dacht dat je misschien wel zin had in een extra toetje,’ zegt hij om van onderwerp te veranderen. Hij steekt een met plasticfolie verzegeld bekertje fruitsalade uit.

Hij probeert me nu al een week te trainen met deze hondensnacks, alsof hij wil dat mijn geheugen opziet en pootjes geeft. Ik pak het plastic bekertje aan. Het komt kennelijk zo uit de koelkast, want het is nog koud. Zelfs als het schip twintig jaar op zee kan blijven, dan zouden ze toch niet iedereen aan boord te eten kunnen geven? Toch? Ik heb een

keer een documentaire over vliegdekschepen gezien waarin werd verteld dat de grootste exemplaren bemanningen konden hebben van duizenden mensen. Hoelang zouden ze het dan volhouden met de voorraden aan boord? Ze hebben toch ook verse proviand nodig?

Als ik met Brainbox zou kunnen praten, dan zouden we het misschien uit kunnen vogelen. Ik wil wedden dat Box als een spons alle beschikbare informatie in zich opzuigt, hoe erg ze ook hun best doen om hem in het ongewisse te laten. Of liever, hoe erg ze ook hun best doen om hem in het halfdonker te houden. Naast het zachte fluorescerende licht om ons heen, voeren de ondervragers de geest een verdovend stroompje informatie, net genoeg zodat de geest denkt dat er verder niets te weten valt.

Op Plum Island, toen de helikopter dat hele deus-ex-machina-gedoe had gedaan, daar in de lucht had gehangen als een dikke, onbeholpen hommel, had ik op veel meer gehoopt. Ik had kennelijk na alles wat we hadden meegemaakt op een soort heldenonthaal gehoopt. Een schouderklopje, een ijskoud colaatje, een goed-gedaan-jongen-de-nachtmerrie-is-nu-voorbij-zin-in-pizza? In plaats daarvan krijg ik al die vragen, alsof ik in een klote-aflevering van *Law & Order* zit die telkens herhaald wordt.

‘Waarom heb je op de helikopter geschoten?’

‘Wij hebben niet op de helikopter geschoten. Dat hebben zij gedaan.’

‘Wie?’

‘De Eilanders. Ik bedoel, die tieners die op Plum Island woonden,’ zeg ik.

‘En jij bent niet een van de tieners die op Plum Island woonden?’

‘Nee. Wij komen van Washington Square. En uit Harlem.’

‘Oké, waarom schoten die tieners die op Plum Island woonden op ons?’

‘Dat weet ik niet. Dat moet je aan hen vragen, als er nog een paar over zijn.’

‘Hoe zit het met de lijken die we in het lab vonden?’

‘Dat is dan de Oude Man... Nou ja, de volwassene dan. Hij was een soort wetenschapper of zo. Biologische oorlogsvoering. En dat meisje is Kath. Ze was... ze was een van ons.’

‘Wat is er met ze gebeurd?’

‘De Oude Man heeft Kath vermoord. Hij gebruikte ons als proefkonijnen. Hij had haar geïnjecteerd met iets wat de Ziekte sneller triggerde dan normaal. Hij heeft met mij hetzelfde gedaan, maar hij en Brainbox hebben het Geneesmiddel bedacht, en ik werd beter. Maar ja, dat wist je natuurlijk al.’

‘En wat is er met de oude man gebeurd?’

‘Dat heb ik je verteld.’

‘Vertel het nog een keer.’

‘Ik heb hem gedood. Of... Brainbox heeft zijn medicijn vergiftigd. Daarna heb ik het afgemaakt.’

‘Hoe?’

‘I-ik heb hem gewurgd.’ De Oude Man had ons allemaal willen vermoorden. Ik denk er niet aan dat ik hem heb gedood, niet vaak. ‘Leven de anderen nog?’ vraag ik.

Er valt niets van zijn gezicht af te lezen; het verraadt niet eens dat hij iets voor me zou kunnen verzwijgen. ‘Dit is voor nu genoeg,’ zegt hij, en hij staat op.

Hij sluit de deur achter zich, terwijl de marinier met de M4-karabijn me intimiderend aankijkt.

Ik loop weer naar mijn bed, ga op mijn rug liggen en denk aan Donna. Dan denk ik na over het denken aan Donna. Ik probeer de gedachten aan haar op een afstandje te houden, aangezien me dat niets goeds kan opleveren. Er is geen enkele mogelijkheid om haar te zien of om met haar te praten of om haar aan te raken. En ik heb het bizarre gevoel dat de dingen niet beter hadden kunnen worden dan die nacht op de sleepboot *Annie*, voordat we gevangen werden genomen door de Eilanders. Het gevoel dat het haast té mooi was geweest. Dat er een omgekeerd evenredige relatie bestaat tussen hoe mooi iets is en hoe lang het duurt. Zonsondergangen, orgasmes, zeepbellen.

Dan denk ik even na over hoe eigenwijs ik ben. Dan schiet me die keer te binnen dat ik Donna voor de Gebeurtenis op een koele herfstochtend in het Park het verschil uitlegde tussen dwarsheid en pervers zijn en wat 'het duiveltje van de dwarsheid' inhoudt. Dan herinner ik me dat Donna me het duiveltje van de perversheid noemde. En weer houdt die zeewering die Donna uit mijn gedachten bant het niet, en ik verdrink in eenzaamheid, en ik begin de wering weer op te bouwen met smeltende ijsblokken.

Dus ik denk na over het nadenken over het nadenken over Donna. En terwijl ik dat doe, keer ik het fruitcupje om. Er is een versheidsdatum op de bodem gestempeld. Daar gaan ze meestal met een stift overheen, net als met alle mededelingen op de zielige verpakking, alsof ze op die manier mijn ogen willen laten verhongeren. Maar iemand is lui geworden, en de zwarte inkt onderstreept de datum in plaats van die te verbergen.

De 'ten minste houdbaar tot'-datum is, voor zover ik dat kan bepalen, over een maand. Dat betekent dat het geproduceerd is na de Gebeurtenis. Hoe is dat mogelijk?

TUSSEN AL HET je-kunt-me-alles-vragen en persoonlijk-en-vertrouwelijk van Ed de Verhoorder en die medische gasten – het heeft er opeens veel van weg dat ik een of andere celebrity ben met een posse die groter is dan die van Beyoncé of zo – laat ik me voortkabbelen op alle gevoelens.

Dat is in mijn ogen een goede manier om de tijd door te komen. Oké, het zou veel leuker zijn om een paar dvd'tjes of zoiets te hebben, maar dit is gewoon oldskool entertainment. Vroeger hadden ze eerst zappen tussen de kanalen op tv, toen kwam het surfen op internet en nu gebruik ik gewoon mijn herinneringen om de tijd door te komen.

Ik moet er wel bij vertellen dat het iets te wensen overlaat.

Het is best leuk om half smeltend aan Jefferson te denken en me te herinneren wat er is gebeurd en hoe we verliefd op elkaar zijn geworden en zo, maar ik zou geen nee zeggen tegen een tijdschrift of twee. Ik bedoel, je kunt een herinnering maar zo vaak in gedachten herbeleven voor je beseft dat je elke keer de details net een klein beetje verandert. Dus na een tijdje, bijvoorbeeld na de vijftigduizendste keer in je hoofd die eerste kus opnieuw beleven, beseft je dat al die kleine vervangingen – misschien hield hij me zo vast in plaats van zo; zou het niet beter zijn om me onze kus vanuit het perspectief van een derde te herinneren, net als in een film, in plaats van dat zijn gezicht zo voor me hangt – samen een grote nephering vormen. Net als dat afgezaagde grapje dat mijn vader altijd vertelde over de oorspronkelijke bijl van Paul Revere, waarvan zowel het blad als de steel was vervangen.

Dat is nou het geval bij eenzame opsluiting: je geest vreet zichzelf op.

Dus ik ben oprecht blij om mijn verhoorder te zien. 'Hé, Ed, hoe gaat-ie?' zeg ik. Ik ben hem maar Ed gaan noemen, want hij ziet eruit als een Ed. Rond gezicht, wat restjes zeep met hier en daar wat schaafplekjes van het scheren, een beetje een buikje en hetzelfde gemillimeterde kapsel als de rest.

'Goedemorgen,' zegt Ed.

Dus het is morgen. Wat zal ik vandaag eens doen? Misschien wat staren naar de wand, gevolgd door even knabbelen op mijn nagels? En daarna dan een beetje doordraaien voor de lunch.

'Dus, Ed, heb je al nagedacht over mijn verzoek?' vraag ik. 'Heb je het al gecheckt bij je baas? Noemen jullie marinegasten het zo? Een baas? Of is het een superieur van je of zo?'

'We overwegen het,' zegt Ed.

Er klinkt een héél licht flirtende ondertoon in zijn stem als hij dat zegt. Ik weet wel dat Ed zich echt gedraagt, en hij is ook loyaal aan de marine en geeft waarschijnlijk geen cent om mij. Maar ik merk ook dat hij me wel een beetje ziet zitten. Ik wijt het aan het tekort aan vrouwen in de marine en een scheutje enge machtswellust. Hij heeft toch de macht over mij; ik ben zijn persoonlijke jonge prinses Leia in de scheepsgevangenis.

Hij biedt me fruitsalade aan.

Ik neem het aan, terwijl ik wens dat hij me iets meer te bieden had wat betreft omkoopmateriaal. Ik heb zo het vermoeden dat de fruitsalade bedoeld is om me op een rare, semipsychologische manier het gevoel te geven dat ik hem iets schuldig ben, maar helaas voor hem kweek ik ook een gezonde hoeveelheid minachting als tegenwicht daarvoor. Ik ben niet helemaal opstandig en anti-iets-aan-nemen-van-je-onderdrukker. Ik ben meer van het gebruik-elke-methode-die-maar-werkt. Wat niet betekent dat ik hem mijn tieten laat zien of zo (nou zijn die ook niet zo indrukwekkend). Maar ik ga kleine oppeppers als perziken op siroop en nep-Oreo's niet afslaan. Trou-

wens, ik heb hem om een leuker outfitje gevraagd dan het kloffie dat ze me hebben gegeven, wat een ruim blauw camouflagepak is. Hoe zouden ze die kleur noemen? Schemerkneuzing? Of misschien verstikking? Het doet me denken aan de Uptowners, met hun hele paintball/paramilitaire look, en ik moet er niets van hebben. Ik heb ook om een heleboel andere zooi gevraagd: make-up, een iPad, modebladen, uggs, kranten en tampons.

En, heb je het al door? Ik heb om een heleboel nutteloze dingen gevraagd waar elk tienermeisje om zou vragen, alsof er nooit een wereldwijde apocalyps had plaatsgevonden en niemand iets beters te doen had dan een roddelblad of iets dergelijks te lezen. Maar tussen alle onzin zat iets wat me duidelijk zou kunnen maken wat er in vredesnaam aan de hand is, zoals een krant, als ze die nog steeds hebben. Hé, het is het proberen waard. Ik zie aan de neerbuigende uitdrukking op Eds gezicht dat hij me eigenlijk vooral tijdverspilling vindt, dus ik heb er geen enkel probleem mee om me daarnaar te gedragen om te kijken of hij ergens een vergissing maakt.

En wat betreft de tampons, tja, die heb ik echt nodig en dat is nogal een dingetje. Weet je, na de Ziekte heeft niemand meer kinderen gekregen, is niemand meer ongesteld geworden of wat daar verder iets mee te maken heeft. Maar goed of slecht, sinds ik aan boord van de *uss Eenzame Opsluiting* ben: reboot! Het systeem is opnieuw opgestart. Joepie? Of zoiets? Een deel van me schreeuwt: 'Ik Ben Vrouw!' Maar een ander deel is pissig omdat het enige voordeel van de apocalyps is verdwenen.

'Ik kan de, eh, sanitaire, uh, voorzieningen regelen,' stamelt Ed.

(Vrouwendingen zijn voor Ed, net als voor alle andere kerels, een groot mysterie.)

'En wat betreft de rest, dat hangt van je medewerking af.'

Het is lastig om Ed te doorgronden; hij gedraagt zich niet alsof hij zich schuldig voelt omdat hij me opgesloten houdt, of alsof hij beseft dat ouderwets fatsoen zou vereisen dat hij me wat nieuws vertelt over wat er aan de hand is. Aan de andere kant speelt hij niet van die

psychologische spelletjes die verhoorders in oude films en in tv-series spelen. In plaats daarvan heeft hij een enigszins vermoeide, maar vastberaden uitstraling, als die van een zwaar op de proef gestelde invaldocent die eindeloos overhoringen afneemt.

'Ik heb nog maar een paar vragen,' zegt Ed.

Nog maar een paar vragen. Dat klopt als 'een paar' honderden betekent, duizenden, vaak overbodig en soms bizar.

'Laten we even teruggaan naar de dag voordat de elektriciteit uitviel. Je vertelde dat je een schoolreisje had naar de VN op de dag dat het Congres over de Viruscrisis begon.'

'Ja, zo'n vijftien minuten lang, voordat ze het uitstapje afkaptten,' zeg ik.

Ed heeft de afgelopen dagen keer op keer om deze vraag heen gedraaid, zo vaak zelfs dat ik weet dat het belangrijk is. Hij probeert het te verbergen achter een rookscherf van onzinvragen als 'Waar bestond je dieet uit?' Maar hij heeft een belachelijke tic waarmee hij zich verraadt. Als hij echt graag het antwoord wil weten, dan begint zijn been iets op en neer te wippen. Weet hij veel dat ik vroeger trouw naar *World Series of Poker* keek op tv, waar al die bleke, misvormde en sjofele gasten elkaar wilden misleiden terwijl ze tegelijkertijd obsessief probeerden elke lichamelijke emotionele indicator te onderdrukken.

Dus, zoals elke fatsoenlijke pokerspeler in deze situatie zou doen, ben ik terughoudend met wat ik hem laat weten.

'Heeft iemand het er ooit over gehad wat er met de president is gebeurd?' vraagt Ed.

'Nee, het kon niemand ene reet schelen wat er met de president was gebeurd. Ze hadden het te druk met naar eten zoeken. Wat is er eigenlijk met de president gebeurd? Heeft hij het gered? En zo niet, wie is er dan nu president?'

Ed zucht zachtjes, betrapt zichzelf er dan op en begint maar weer aan het omslachtige proces om bij dezelfde vraag uit te komen. Hij beweegt zijn been niet meer. 'Je hebt me verteld dat jij en je vrien-

den een soort bende waren? Voor wederzijdse bescherming?’

‘Geen bende. Een stam. Zo noemden wij het,’ corrigeer ik hem.

‘Wat is het verschil?’ vraagt Ed.

‘Bij het woord “bende” denk ik aan een stel gasten die iets illegaals doen. Maar er waren geen wetten. Of als die er al waren, dan waren die door ons gemaakt.’

Ed lijkt niet overtuigd te zijn.

‘Kijk. Alles is weg. Er zijn geen autoriteiten. Geen ouders, geen agenten, geen scholen, geen overheid, helemaal niets. Als je je niet bij andere tieners aansluit, dan ben je maar een eenling, en dat betekent dat iedereen je te grazen kan nemen. Heb je ooit *Heer der vliegen* gelezen, Ed? Een stelletje deftige Engelse schoolkinderen op een verlaten eiland? Intimidatie, dansen rond het vuur, dood het varken en ga zo maar door? Zo was het, maar dan met automatische geweren.’

‘Oké. Vertel me eens wat meer over je “stam”. Hoeveel leden?’

‘Ongeveer tweehonderd,’ zeg ik. ‘Dat zullen er nu wel een stuk minder zijn, aangezien de mensen daar waarschijnlijk nog steeds doodgaan.’

‘Door de Ziekte,’ zegt Ed.

‘Ja! Of door geweld, of van de honger, maar vooral door de Ziekte. Ik heb het alleen gered door wat Brainbox en de Oude Man in het lab hebben bedacht. Hoe hebben jullie dat spul gemaakt? Als je een geneesmiddel hebt, Ed, dan moet je het aan mijn vrienden geven. Jullie moeten het naar New York brengen. Er gaan daar mensen dood.’

‘Zoals je vrienden op Washington Square.’

‘Ja, maar er zijn zoveel meer tieners dan alleen wij. Duizenden. Er zitten veel klootzakjes tussen, maar toch,’ zeg ik.

‘Je bedoelt dat je stam vijanden heeft?’

‘Tuurlijk,’ zeg ik. ‘De Uptowners. Dan heb je nog de Spoken in de bibliotheek, dat zijn kannibalen. Dan zijn...’

‘Wat bedoel je met “kannibalen”?’ vraagt Ed.

‘Dat lijkt me duidelijk. Ze eten mensen. Ze bakken het vlees eerst, zo verstandig zijn ze dan wel. Het rook eigenlijk best lekker, tot je erachter kwam wat het was. Mijn maag rammelde. Dat zet je eigenlijk wel aan het denken over mensen en dieren en... en alles.’

Ed zwijgt.

Ik zet mijn kleine Existentiële Crisis van me af. ‘Maar hé, het is maar wat je gewend bent, toch?’

‘Maar je zegt dus dat er geen centrale overheid was. Er was niet een bepaalde stam die het voor het zegen had?’ vraagt Ed.

‘Nee. Er waren er een heel stel. Sommige waren sterker dan andere. De Uptowners hadden genoeg geweren en zo. Zij hadden een flink stuk van het eiland ingepikt. Maar de kans is groot dat de tieners van Harlem binnenkort de macht grijpen. Ze waren van die geweren aan het maken? Met 3D-printers?’

‘3D-printers?’

‘Ja. Ze smolten legoblokjes om en gebruikten computers om plastic AR-15-geweren mee te produceren. Ze zijn echt slim. En kwaad. Je weet wel, vanwege al die eeuwen van onderdrukking en oneerlijkheid en zo?’

Of Ed heeft een geweldig goed geheugen, of iemand neemt dit op, want hij maakt nooit aantekeningen. Maar ik zie aan de manier waarop zijn ogen bewegen dat hij dit nieuwtje zeer interessant vindt. Zijn pupillen maken van die kleine afwijkende, rondtrekkende bewegingen terwijl hij de puzzelstukjes van mijn verhaal in elkaar past.

‘Vertel me eens wat meer over jezelf, Ed,’ zeg ik.

Maar Ed is niet in een communicatieve bui. Na ‘nog maar een paar vragen’ staat hij op en hij vertrekt weer naar waar hij zijn koffiepauzes ook doorbrengt en door exemplaren van *Het Verhoor* blaardert, of zoiets.

Later wordt het avondeten gebracht. Ik weet dat dit het avondeten is omdat ik twee maaltijden geleden ei bereid van poeder kreeg met een paar perfecte, rechte reepjes bacon die eruitzagen alsof ze zo van een rol waren geknipt.